„Danskeren",

et ugentligt Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

udgivet af

DANISH. LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danskeren" udkommer hver Torsdag.

Pris pr. Aargang i de Forenede Stater $1.50; til Udlandet $2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Application for entry at the second-class rates of postage made at Blair, Nebr.

Advertising Rates made known upon application.

Bryder du dig om din Næste?

Gaar du leende og støjende gennem Verden, da ved jeg, at enten har du ikke selv prøvet alvorlig Modgang eller ogsaa maa du være saadan dannet af Naturen, at den Modgang, der plejer at pine andre, ikke bider paa dig. Da bryder du dig heller ikke om din Næste. Du tænker paa dig selv først, dig selv sidst og dig selv midt imellem. Du ligner den Kat, der sad paa Osten og sagde: „Tak, jeg sidder godt!" At leve Livet paa denne Maade er meget uværdigt og fordærveligt for et Menneske. Her i Verden er sandelig andet at bestille end med Verdens Lyst at spille.

Det er da meget nemt at se, at der er en stor Masse Mennesker, hvor man kommer, der lider ondt. Enten lide de paa Legemet eller de lide paa Sjælen eller maaske paa begge Dele paa een Gang. Din uafladelige Leen og støjende Munterhed er Bevis godt nok for, at du tænker paa dig selv først, dig selv sidst og dig selv midt imellem; thi om du havde Kærlighed til din Næste, da vilde de lidendes Nød stemme dit Sind til alvorlige Tanker, selv om du er af en meget letsindig Natur, der frister dig haardt. Den, der ser Næstens Nød og Trang, enten den aabenbarer sig i Skikkelse af Sygdom paa Legemet, Fattigdom, Sorg og Sjælslidelse, er tvungen til at stemmes til Alvor, hvor letsindig og egenkærlig hans Natur end er, saafremt han bryder sig om sin Næste; thi Tanken om at hjælpe den lidende vil da trænge sig ind paa ham, og han er nødt til at yde den Hjælp, han formaar. Han nødes ligesom den barmhjertige Samaritan til at tage sig af sin Næste, selv om han har en meget egenkærlig og pengegerrig Natur i sig, eller han er meget fristet til Hovmod af sin onde og fordærvede Natur.

Men, hvordan kan da et Menneske med en egenkærlig og pengegerrig Natur bryde sig om sin Næste? Jo, Venner! det kan lade sig gøre, men ikke ved menneskelig Kraft. Guds Kraft skal og kan udrette det. Naar et Menneske ved Guds Aands Ledelse faar sin fortabte Tilstand at se, saa lærer det at hade baade sin Egenkærlighed og sin Pengegerrighed, og naar det saa griber Jesus i Troen, saa lærer det at elske Gud, og Kærligheden til Næsten kommer da ogsaa ind i det derfor saa egenkærlige Hjerte. Da bliver der Alvor i Sindet og Bedrøvelse over at være Vidne til saa usigelig meget af Nød og Jammer, som findes her i Verden. Der bliver Ydmyghed i Sindet tillige; thi den, der ser Nøden, finder ogsaa ud, at han formaar kun lidt over for den. Naar det lykkes ham eller hende at afhjælpe Nød, saa er det Gud, der i sin Naade bruger ved. kommende som Redskab i sin Haand, og det er Gud, der tilkommer Æren derfor. Hvor Kærlighed til Næsten ikke findes i Forbindelse med Ydmyghed, der er ingen frelsende Tro i Hjertet, der er ingen sand Kristendom, selv om der bekendes med Munden; thi en Bekendelse uden tilsvarende Tro, en saadan Tro, som ikke kan andet end frembringe Kærlighed til Gud og Næsten, en saadan Bekendelse er kun „et lydende Malm eller en klingende Bjælde" (1 Kor. 13, 1).

Kærligheden søger ikke sit eget, siger Apostelen Paulus. Kærligheden søger altid Sandhed og vil hjælpe Næsten; den tvinger Mennesker til at bryde sig om Næsten og hjælpe ham ogsaa i timelige Ting. Den, der ikke vil hjælpe sin Næste i timelige Ting, hvad han formaar, kan umuligt sige Sandhed, naar han siger, at han vil hjælpe sin Næste frem paa Himmelvejen. Evnen til at hjælpe Næsten i timelige Sager kan være meget lille; men Villien maa være der, og den finder ogsaa altid en Vej til at gøre noget godt. Den fattige Enke, som lagde to Skjærve i Templets Kiste, ydede kun en lille Gave i Penge, thi hun evnede ikke at yde andet; men hun gav sin lille Gave i den Hensigt at gøre godt. Hun gav den ikke for at faa Ros af andre eller for at blive lagt Mærke til, og saa var det, at hendes lille Gave blev saa overordentlig betydningsfuld, idet Jesus, uden at hun vidste det, saa saa meget i den og omtalte den, saa den er bleven fremholdt gennem Aarhundreder, ja Aartusinder som Eksempel paa, hvordan Gaver skulde gives, Hun gav af Kærlighed til Gud og Næsten. Gud lære os alle, at bryde os bedre og bedre om vor Næste og at søge at fremme Næstekærlighed!

A. J. Dahm.

Fra Kredsmødet i Oshkosh, Wis.

Den nordlige Wisconsin Kreds afholdt sit Foraarsmøde i Oshkosh, Wis., fra 23. til 26. Marts.

Alle Kredsens Præster gave Møde, og mange andre Venner fra de omliggende Menigheder gæstede os i de Dage.

Torsdag Aften d. 23. samledes vi til Gudstjeneste med Altergang. Past. A. S. Nielsen holdt Aabningstalen og Past. Falck tjente ved Nadverbordet. En velsignet Højtidsstund tilbragte vi sammen, hvor vi ikke alene troede, men ogsaa mærkede: „Herrens Omgang er med dem, som ham frygte."

Fredag Formiddag samledes vi atter til Drøftelse af første Emne: Bibelens Inspiration, som indledtes af Pastor Falck med følgende Ord:

„Der er vistnok meget mørkt paa Aandens Omraader i vore Dage; dog er det en glædelig Foreteelse, at den største Del af vor evang. luth. Kirke, baade herovre og i Hjemlandene, uden Kunster eller bortforklarende Fortolkninger, klart tone den Fane: Bibelen er Guds Ord. Det er godt at bestyrke hverandre i denne Lærdom. Vi ville gøre dette ved I. at bevise, at Bibelen lærer, at den er Guds Ord, og II. i Korthed høre om, hvad Gavn vi have af dette Guds Ord.

I. St. Joh. gengiver i sit Ev. 10. Kap. en Tale, som han siger, at Jesus har holdt. Vi tro, at den Gud og Menneskets Søn selv har talet disse Ord. I denne Tale strækker vor Herre ligesom sin Haand ud over alle det gamle Testamentes Skrifter og bevidner, at de ere Guds urokkelige Ord („Guds Ord," „Skriften kan ikke rokkes") Joh. 10,35. Og i Math. 10 4.7. 14. 20., giver han sine Apostles Prædiken og dernæst ogsaa deres Skrifter et lignende Vidnesbyrd („Hvo, som annammer eder, annammer mig"). Hermed er bevidnet, at Apostlene Matthæus, Johannes, Peder, Judas og Jakobs Skrifter ere indgivne af Gud. Er Skriften Guds Ord, er den ufejlbar, som han, hvis Ord den er, og har hans Kraft i sig, og da Evangelisterne Lukas' og Markus' Skrifter begge have disse Egenskaber, og da Gud ikke har bundet sig til kun at indgive Apostlene sit Ord, og da fremdeles nævnte Evangelister udtrykkeligt angive noget af, hvad de skrive, for Jesu Ord — saa antage vi og tro deres Skrifter som Guds Ord. St. Paulus bevidner om det Evangelium, som han talte og skrev (2 Thes. 2,15), at det var indgivet ham af Gud (Gal. 1,12) „annammet" ved Jesu Kristi Aabenbarelse. Hebræerbrevet henlægges som oftest til Paulus, men ellers vil det samme gælde det, som gælder Lukas og Markus. Saaledes bevidner Bibelen selv, at den er indgivet af Gud.

Og for at vi nu skulde have den fulde Gavn af denne ufejlbare Vejleder, og af dette kraftige Frelsesmiddel, saa har Gud lovet, at vi skulle have denne Skrift lige til „Bogstav" og „Tøddel" paa Jorden, saa længe Jorden staar, og har opfyldt sit Løfte.*)

II. Hvad gavner os saa Guds indgivne Ord? Det evner at give os Lys over Gud og Mennesket og deres Forhold til hverandre og Overbevisning herom, som intet andet Sted faas. Vi skulde kun fremholde nogle faa Ting, som Skriften giver. Den giver Liv (Joh. 20,31). Den leder os til Himlen (Luk. 16,20) og bestyrker os paa Himmelvejen (2 Tim. 3,15.17.) Men den lærer os ogsaa, at det er farligt at forkaste dens Ord (Hos. 4,6) (Aab. 22,13).

Bibelen er ikke et Menneskeværk, men et Guds Værk besørget ved Mennesker. De hellige Guds Mænd talte og skrev drevne af den Helligaand.

Guds Aand har sat sig i Forbindelse med Menneskeaanden og talt gennem Mennesket. Vi maa altid huske paa, at i Bibelen er det den levende Gud, der taler, og han taler til os, og da bliver det et alvorligt Spørgsmaal: hvorledes stille vi os overfor dette Ord. En underlig Ærbødighed vilde komme over os, om Landets Præsident eller en Konge kom og talte til os. Det samme maa være Tilfældet, om vi stille os i det rette Forhold til Bibelen, thi der er det Kongernes Konge, som taler til os. Vi læse ofte: „Herren talte ved Profeten." Loven, Profeterne og Salmerne anerkendes af Jesus og Apostlene som Guds Ord. Jesus talte skarpe og straffende Ord til Farisæerne, der satte deres eget og de gamles Anordninger højere end Guds Ord. „I gøre Guds Ord til intet."

Mange Sekter hævde Skriften, men de ville kun annamme og bruge, hvad de kunne forstaa, og hvad der stemmer overens med deres Læresystem. Saadanne ere falske Profeter, der kunne tage Stumper og Stykker af Skriften, det se vi i Jesu Fristelse, men han udelader, hvad han ikke kan bruge til sine træste Anslag.

Som vi tro Guds Ord, saaledes tro vi Gud, og saa meget som vi elske Skriften, saa meget elske vi Gud; elske vi ikke Skriften elske vi ikke Gud. Den hellige Skrift faar det Vidnesbyrd: „Den Helligaand siger." I Gal. 3,8 nævnes Gud med Navnet: Skriften. „Da Skriften forudsaa, at Gud vilde retfærdiggøre Hedningerne af Troen forjættede den" o. s. v. At Gud nævnes med Navnet Skriften, tyder paa en inderlig Forbindelse mellem Gud og hans Ord. „I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud." Ikke det, at man har en Bibel, der ligger tilstøvet og maaske slaas op og læses lidt af en Gang imellem, er Tegn paa Kærlighed til Gud og hans Ord. Nej, men Lyst til dens Indhold og flittigt Brug deraf, saa vi lyde den i dens Vejledninger. Ikke for at ville forstaa eller mestre den; men, som en ydmyg Discipel ved Herrens Fod, læse Kapitel efter Kapitel i Sammenhæng, det vil bringe Velsignelse og øve Indflydelse i vort Liv.

Inspiration betyder indblæst eller indgivet. Gud gav de hellige Skribenter det ved sin Aand; hvad de nedskrev, var ikke, hvad de selv fandt paa eller kunde udtænke. Jesus siger: Det er ikke eder som tale, men min Faders Aand. De hellige Guds Mænd talte, drevne eller baarne af den Helligaand.

Det var ikke overladt til Mænd, som kunde tage fejl, men besørget af den ufejlbare Gud selv, om end ved og gennem Mennesker, der vare som Redskaber i hans Haand. Er det os selv, der er i Stand til at vinke Troen i andre? Nej! det mærke vi ofte, at her ere vi paa et Omraade, hvor vi intet formaa; hvor hjælpeløse maa vi ikke føle os, naar vi staa overfor den vantro, vi gerne ville have til at blive et frelst Menneske. „Troen kommer ved Hørelsen .... ved Guds Ord." I ere genfødte af uforkrænkelig Sæd, som er Guds Ord. Det er som en Hammer, der sønderslaar Klipper, et tveægget Sværd, der bringer Synderen i Støvet for Herrens Fødder og giver Lægedom til det ængstede Hjerte. Paulus anbefaler Guds Ord, der er mægtigt til at gøre Syndere salige og give dem Arv iblandt alle de hellige.

Det andet Emne: Overgangen fra Døden til Livet (1 Joh. 3, 14), blev indledet af Pastor H. P. Jensen.

„Vi vide, at vi ere overgangne fra Døden til Livet; thi vi elske Brødrene. Hvo, som ikke elsker sin Broder, bliver i Døden. Vor Tekst taler om Døden og Livet, om en Overgang fra det første til det sidste. Hvem ere da overgangne? De, som elske Brødrene, Guds Børn, de helliges Samfund. Om vi leve i dette Forhold til Herrens frigjorte Børn, er det et Vidnesbyrd om, at vi ere overgangne, „thi vi elske Brødrene," ere et Hjerte og en Aand med dem. Mennesket kan ikke være lykkeligt uden Gud, kan ikke finde Tilfredshed og Hvile i Gudsforglemmelsen, derom ere Hedningernes selvlavede Religioner et Vidnesbyrd. Grækerne byggede et Alter for en ukendt Gud. Santhalerne raabte til Himlen: „Er der en Gud i Himmelen, saa aabenbar dig for os." Herren svarede ved at sende dem Børresen to Aar senere. „Gud har ikke ladet sig selv uden Vidnesbyrd" (Ap. Ger. 14,17). „De vise Lovens Gerninger skreven i deres Hjerter, idet deres Samvittighed vidner med dem, og Tankerne indbyrdes anklage eller forsvare hverandre" (Rom. 2,15.) Dog, „de ere alle sammen blevne uduelige, der er ingen, som gør godt, end ikke en" (Rom. 3,12).

Denne Nød vil Gud afhjælpe, men hvo der ikke vil lade sig hjælpe, vil blive fordømt. Men denne er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneskene elskede Mørket mere end Lyset; thi deres Gerninger vare onde (Joh. 3,19).

I Døden.

Døden er en Adskillelse af to Ting.

Den legemlige Død er Sjælens Adskillelse fra Legemet.

Den aandelige Død er Sjælens Adskillelse fra Gud.

Den evige Død er Menneskets evige Adskillelse fra Gud.

I vor Tekst er Talen om den aandelige Død, Sjælens Adskillelse fra Gud; dette har medført Fordærvelse over alle Sjælens Evner. Her skal blot nævnes Forstand, Villie og Erkendelse.

a. Forstanden. Guds Ord siger: „Der er ingen forstandig" (Rom. 3,6). „Formørkede i Forstanden" (Ef. 4,17). „Denne Verdens Gud har forblindet det vantro Sind" (2 Cor. 4,4). „De forvende Guds Sandhed til Løgn" (Rom. 1,25).

b. Villien. Er Villien fri? Mennesket har — i sin aandelig døde Tilstand — kun Frihed til at vælge mellem forskellige Arter af Synd." Alt, hvad der ikke er af Tro, er Synd." For en hver blev det sandt, at „vi gjorde Kødets og Lysternes Villie og vare af Naturen Vredens Børn, som og de andre (Ef. 2,3).

c. Erkendelsen. Ja, denne var det, der førte Grækerne til at bygge et Alter for en ukendt Gud, og den fik Santalerne til at raabe til Himlen; men den kan ikke lede til Synds- og Sandhedserkendelse. Det sandselige Menneske fatter ikke de Ting, der høre Guds Aand til; thi de ere ham en Daarlighed, og han kan ikke kende dem (1 Cor. 2,14). Thi efterdi Verden for idel Visdom ikke erkendte Gud i hans Visdom, da behagede det Gud formedelst denne Prædikens Daarlighed at gøre dem salige, som tro (1 Cor. 1,21). Om Evnerne hos den vantro, den aandelig døde, kan det i Sandhed siges: „de ere alle tilsammen blevne uduelige."

II. Overgangen.

Her kan Overgangen ske, hist er det umuligt. Den sovende maa vækkes, den døde opvækkes, Synd og Naade maa blive erkendt. Det er Aandens Værk. Den Helligaand „skal overbevise Verden om Synd, og om Retfærdighed, og om Dom" (Joh. 16,8). Den, der saaledes bliver overbevist om Synd, Retfærdighed og Dom, maa komme til at tro med Hjertet. „Hvo som hører mit Ord, og tror den, som mig udsendte, har et evigt Liv, og kommer ikke til Dommen; men er gaaet over fra Døden til Livet (Joh. 5,24).

III. Livet.

Som den aandelige Død er Sjælens Adskillelse fra Gud, saa er det aandelige Liv Sjælens Samfund med Gud ved hans Søn Jesus Kristus. Livet er i hans Opstandelseskraft og hans Lidelsers Samfund. „Men dette er det evige Liv, at de kende dig, den eneste sande Gud, og den du udsendte Jesus Kristus" (Joh. 17,3). Gud har givet os det evige Liv, og dette Liv er i hans Søn" (1 Joh. 5,11). „Og dette er hans Bud, at vi skulle tro paa hans Søns Jesu Kristi Navn, og elske hverandre efter det Bud, han gav os" (1 Joh. 3,23). Troen er Samfund med Jesus. Kærligheden er Samfund med Brødrene. Lad os saa prøve vor Tro efter dette Ord og se efter, om den har baaret Frugt i Kærlighed til Brødrene, de omvendte, troende og hellige. Amen."

Naar vi nu først skulle tale om Døden, som første Punkt, kunne vi spørge: hvad ere Dødsmærkerne? Naar den legemlige Død indtræder, er der jo Mærker, hvorpaa vi kunne kende den. Den dødes Øjne briste, han ser ikke mere, kender ikke mere sine kære, der staa omkring hans Leje, saaledes brister det aandelige Øje paa dem, der vende sig bort fra Herren, de kende ikke længere deres Tilstand, de kende ikke deres bedste Venner, som ville deres Vel, de kende ikke Kristus, som deres bedste Ven. De holde ofte deres værste Fjender, som søge deres timelige og evige Undergang, for at være deres bedste Venner. Naar man rører ved et dødt Menneske, gyser man uvilkaarlig tilbage, det er saa koldt og klamt. Verdens Børn ere saa kolde; Kærlighedens Varme til Jesus og hans Venner er borte; de kunne ikke sige med Simon Peter: „Herre du ved alle Ting, du ved, at jeg elsker dig." I skulle ikke mere vandre, som de øvrige Hedninger vandre, i deres Sinds Forfængelighed, formørkede i Forstanden, fremmedgjorte fra Guds Liv formedelst den Vankundighed, som er i dem, formedelst deres Hjertes Forhærdelse, hvilke følesløse have hengivet sig til Uterlighed for Bindings Skyld. De aandelig døde have følesløse hengivet sig til ofs. Det døde Menneske har ingen Smerte. Kommer det evige Liv ind i dem, ville de ikke længere være følesløse, men de ville føle, hvad det vil sige at være en Synder. De have lært det og kunne paa Verdens Vis bekende: vi ere jo alle sammen Syndere, men de føle det ikke, saa længe de ere i den aandelige Død. Fritænkeren kan lade sig overbevise og antage Kristendommens Sandheder med sit Hoved, uden at føle noget til Synden, men da er han alligevel i Døden. Den, som er levendegjort i Kristus Jesus, vil ogsaa komme til at føle Glæden og Freden i Herrens Samfund. Ligesom den døde intet hører, saa kunne de aandelig døde Mennesker ofte gaa i Guds Hus i flere Aar, før de høre Herrens Røst, hvorfor han lader dem tilraabe: „Hvo, som har Øren at høre med, han høre," og: „Gid Israel vilde høre mit Ord." Hvor ofte maa vi dog ikke tale for døve Øren. Ligeledes ere disse Mennesker stumme, naar der tales om Synd og Naade. Den døde har hverken Villie eller Kraft, alt maa komme fra Gud, om han skal oprejses. I de Mennesker, der blive opvakte fra aandelige Død, vil den Helligaand tage Bolig. „Om nogen ikke har Kristi Aand, denne er ikke hans. Man kan være brav og retskaffen overfor sine Medmennesker, men det er ikke tilstrækkeligt for Gud; har man ikke andet, er man dog i den aandelige Død. Om man aldrig pynter et Lig saa meget, er det dog et Lig. det aandelig døde Menneske bliver ofte pyntet op med en Del Kirkegang, religiøse Former og Talemaader, men er dog i Døden uden Livet i Herren og udenfor hans Samfund. Guds Ord siger: „Der er ingen retfærdig, end ikke en." „En aaben Grav er deres Strube." Det er en skrækkelig Skildring, Guds Ord giver af Mennesket i sin naturlige Tilstand. Saaledes vare vi alle før Daaben og ere endnu, om vi ere uden for Samfundet med Kristus. „Der er ingen Forskel."

Vor Tekst siger: „Vi vide, at vi ere overgangne." Det er ikke noget, der sker ubemærket, naar et Menneske kommer til Syndserkendelse og til Hvile i Troen paa den uforskyldte Naade, det er noget, der opleves og erfares. Lazarus kunde vel ikke forklare, hvordan det var gaaet til med hans Opvækkelse fra de døde, men han vidste, at det var sket. Overgangen fra Døden til Livet er et Under, en Hemmelighed, ingen kan forklare det, men vi maa vide, om det er sket med os.

Hvad er det Liv, til hvilket Johannes striver, de ere overgangne? Guds Ord siger: „Det er det evige Liv, at de kende dig den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus." „Hvo, som tror paa Sønnen, har et evigt Liv," og „hvo, der har Sønnen, har Livet, hvo, som ikke har Sønnen, har ikke Livet." Dette Liv giver sig Udslag i Kærlighed til Guds Børn. Den fortabte Søns ældre Broder havde meget godt; tro Tjeneste havde han ydet Faderen i mange Aar; men han elskede ikke den frelste Broder. Kendetegnet paa Livet fattedes. Han kunde ikke deltage i den frelste Broders Liv og Glæde, han kendte ikke det Liv. Han kendte kun Egenretfærdighedens Tjeneste, saa Faderen var i Gæld til ham. Selv havde han aldrig været lykkelig og glad, derfor vilde han ikke have Samfund med Broderen, der blev saa lykkelig, og for hvem alt var Naade.

J. P. Naarup,
Sekretær.

*) Hermed menes, at Gud har indgivet de hellige Skribenter en lige til Bogstaverne ufejlbar Grundtekst, som, om end delt i forskellige Afskrifter, findes paa Jorden den Dag i Dag, hvilket er et Vidnesbyrd om Guds Trofasthed. Men vi sige ikke, at de forskellige Oversættelser ere ufejlbare. C. F.

Forslag til Love

for

en gensidig Hjælpeforening af „Den forenede danske ev.-luth. Kirke i Amerika".

Love for Lokalforeninger.

Lokalforeninger kunne dannes paa ethvert Sted, hvor den foren. danske ev.-luth. Kirke arbejder, og mindst 10 Medlemmer træde sammen til Dannelse af en saadan, tilstemme Grundlovene og indsender sit Begær om Optagelse til Centralstyrelsen.

§ 1. Styrelsen. En Lokalforening skal have en Styrelse af mindst fem Medlemmer: en Formand, en Sekretær og en Kasserer, samt to eller flere, som udgøre en Sygekomite.

§ 2. Formanden. Han skal sammenkalde og lede alle Foreningens Møder, paategne alle Ordrer til Udbetaling af Kassen og i det hele tilse og vaage over Foreningens Vel. Han skal indsende en aarlig Oversigt over Arbejdet til Centralstyrelsen.

§ 3. Sekretæren. Han skal føre Protokol over alle Foreningens Møder og Beslutninger, holde en Medlemsliste i god Orden og i det hele udføre al Korrespondance.

Han modtager alle Medlemsbidrag og giver Kvittering for samme. Ved Styrelsesmøderne giver han Pengene til Kasseren og modtager hans Kvittering for samme.

§ 4. Kasseren. Han skal modtage alle Pengene af Sekretæren og udbetale efter Ordre af Kassen. Han skal føre ordentligt Regnskab over Indtægt og Udgift og være rede til ved hvert Møde at give en fuld Oversigt over Kassens Status, naar saadan forlanges.

Han skal give saadan Kaution, som den lokale Forening fordrer af ham.

□ § 5. Sygekomiteen. Enhver Lokalforening skal have mindst to valgte Styrelsesmedlemmer som en Sygekomite, som skal, saa snart det bliver dem bevidst, at et Medlem er sygt, undersøge Forholdene og melde samme til Formanden, som da skal fremlægge Sagen for næste Styrelsesmøde. De skulle varetage saavel den syges som Foreningens Interesser paa bedste Maade og staa til Ansvar overfor Foreningen for deres Handlinger.

§ 6. Møder. Enhver Lokalforening skal afholde fire Møder aarlig. (Andre Møder ordnes af Lokalforeningens Styrelse efter Behov.) Aarsmødet afholdes i første Halvdel af Januar hvert Aar. Rapport fra Aarsmødet sendes hurtigst muligt til Centralstyrelsen, som da sender fuld Statistik og Oversigt, samt saadanne Forslag, som maatte fremkomme, ind med Aarsrapporten.

§ 7. Reservefond. Enhver Lokalforening skal hvert Aar med sin Aarsrapport sende fem Cents for hvert Medlem, som staar i dens Sygekasse, ind til Centralstyrelsen. Disse Penge skulle danne et Fond, kaldet Sygekassens Reservefond.

§ 8. I Tilfælde af, at en Kreds paa Grund af megen Sygdom eller mange Dødsfald skulde være ude af Stand til at bære sine egne Udgifter, kan den ansøge Centralstyrelsen om Hjælp af Reservefondet. Centralstyrelsen har da Ret til at nægte eller godkende dens Ret, og kan bestemme den Sum, som kan faas enten som Gave eller Laan.

§ 9. Revisorer. Enhver Lokalforening vælger sine Revisorer, som have Ret til ved ethvert Møde at forlange at se Regnskabsbøgerne, og som hvert Aar skulle forud for Aarsmødet have Regnskabet efterset og paategnet.

□ § 10. Enhver Lokalforening kan danne sine Bilove og holde sine Møder efter den stedlige Trang og Tarv. Dog maa ingen Forenings Love komme i Strid med disse Paragrafer eller Grundlovene, og ingen Forening maa afholde Møder i Opposition til den danske evangelisk-lutherske Kirke paa Stedet, ejheller afholde Dans og Komedie eller lignende Forlystelsesmøder til Kassens Fordel.

Centralstyrelsen er i al Splid den højeste Dommer.

Love for Sygekassen.

Medlem af Sygekassen kan enhver Mand og ugift Kvinde (Pige eller Enke) blive i Alderen mellem 18 og 60 Aar, som ikke er behæftet med Legems- eller Sindssygdomme, og som fører en sædelig Livsvandel.

§ 1. Optagelse. Enhver, som ønsker at være Medlem af Sygekassen, maa udfylde en af Sygekassens trykte Blanketter, som saa underskreven af Ansøgeren samt to af Sygekassens Medlemmer, maa være indleveret til Styrelsen 14 Dage før næste Sygekassemøde. Med Ansøgningen skal følge $1.25 som Indtrædelsesafgift og Bidrag for første Maaned.

§ 2. Sekretæren bringer Ansøgningen for næste Styrelsesmøde, hvor Sagen tages under Overvejelse. Styrelsen kan ingen optage, men den kan heller ingen nægte Optagelse. Den skal bringe alt saadant frem for Møderne. Har Styrelsen anbefalet Ansøgningen, skrides der straks til Afstemning, som sker ved Sedler; men hvis Styrelsen ikke har anbefalet Ansøgningen, forlanges Tid til Drøftelse. For Optagelse fordres ⅔ Stemmeflerhed.

§ 3. Ansøgeren skal, om det forlanges, skaffe en Lægeattest.

§ 4. I det Tilfælde, at Ansøgningen forkastes, tilbagebetales Pengene.

§ 5. Hver Lokalforening har Ret til at sætte sin egen Sum for Medlemsbidrag i Forhold til den Sygehjælp og det Dødsbidrag, som den selv maatte bestemme; dog maa ingen Forening